

စာပေလောက ဝတ္ထုတိုများ

မြို့မြို့နယ်နယ်
အမျိုးသမီး
အမျိုးသား

မေတ္တာကမ်းနား အချစ်သစ်ပင်

မိုးမိုး (အင်းလျား)

အပိုင်း ၁

၁

"သွေးလဲ နည်းနည်းတိုးနေတယ်"

ဒေါက်တာဖြိုးဝေကျော်က နားကျပ်ကို လက်ကောက်ဝတ်က ခွာရင်းပြောတယ်။ လက်မောင်းမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စည်းနှောင်ထားတဲ့ အဝတ်က တဖြည်းဖြည်း လျော့သွားတော့ နေရတာ စိတ်နည်းနည်း ပေါ့သွားသလိုပဲ။ အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ ကျောက်စိမ်းကို ရွှေနဲ့ လေးထောင့် ကွပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ကလေးက တစ်ဆင့် ဒေါက်တာဖြိုးဝေကျော်ရဲ့ လက်ချောင်း ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးတွေကို ငေးကြည့်နေမိတယ် မောင်။

"မင်းမှာ နှလုံးရောဂါလဲ ရှိတယ်ဆိုတော့ စိတ်ကို နည်းနည်းလျှော့သင့်တယ် ထရီဇာ"

ခိုင်ရဲ့ ကျောင်းနာမည်ကိုခေါ်ပြီး ပြောလိုက်တော့ ကိုကိုကို သတိရပြန်တယ် မောင်ရယ်၊ တကယ်တော့ ဒေါက်တာဖြိုးဝေကျော်ဟာ ကိုကိုရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပဲလေ။ ကိုကိုကို သတိရတယ်ဆိုလို့ ခိုင်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရင် သတိရတာ ခိုင် မညာချင်ပါဘူး။

"စိတ်ကိုလျှော့ရမယ်၊ ဟုတ်လား ဒေါက်တာ၊ ခိုင်က ဒီစိတ်နဲ့ အသက်ရှင်

နေရတာ၊ စိတ်လျော့လိုက်ရင် ခိုင် ပုံလဲသွားမှာပေါ့"

ဒေါက်တာ ဖြိုးဝေကျော်က သွေးချိန်တဲ့ ကိရိယာကို တိုင်းရင်းရယ်တယ်။

"ကိုယ် ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ် ထရီဇာရယ်။ မင်းဟာ အခု ဒေါ်မိမိခိုင်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေပေမဲ့ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ စိန်မေရီ ကျောင်းက ချာတိတ်မလေး ထရီဇာပဲ။ မင်းအမျိုးသားကော ပြန်လာခါနီးပြီ လား"

ဘောင်းဘီရှည် မီးခိုးရောင်နဲ့ ရှပ်အင်္ကျီ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကို ဝတ်ထားတဲ့ ဒေါက်တာ ဖြိုးဝေကျော်က သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ။ အရပ်မြင့်တာလဲ ကိုကိုနဲ့တူတယ်။ အင်းဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုကိုချည်းပဲ သတိရနေသလဲ မသိဘူး မောင်။ တကယ်တော့ ခိုင် သတိရသင့်ဆုံးလူဟာ မောင်ပဲ။ ပြီးတော့ ဦး အောင်ငြိမ်း ဖြစ်သင့်တယ်။

"တစ်နှစ်လောက်တော့ နေရဦးမယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခိုင် တစ်ယောက်တည်း နေလာတာ ကြာပြီပဲ"

အင်္ကျီလုံချည်တွေကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ရင်း ပြန်ပြောမိတယ်။

"ဟော ကြည့်၊ ကိုယ်က ရိုးရိုးမွေးတာကို၊ ပြောစမ်း ထရီဇာ၊ မင်း ရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ ဒီလောက် ပရက်ရှာ တက်လာတာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ"

ဒေါက်တာဖြိုးဝေကျော်က လူနာမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို နောက်ပြန် လှန် ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။ ခိုင်က ဒေါက်တာဖြိုးဝေကျော်ရဲ့ ဇနီး ဒေါက်တာ မြမြကြည်ရဲ့ လူနာလေ။ ဒေါက်တာမြမြကြည်က နိုင်ငံခြားကို (ဆယ်ရက် လောက်) သွားနေလို့ သူ့ ဆေးခန်းမှာ သူ့ခင်ပွန်းက လာထိုင်ပေးတာ။ ဒေါက်တာမြမြကြည် ဆိုတာကတော့ ခိုင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ရောဂါမှန်သမျှ ကို ဒိုင်ခံကုပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်ပဲ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး

မောင်ရာ။ ခေါင်းကိုက်တာတို့၊ ဗိုက်နာတာတို့၊ ဝမ်းသွားတာတို့ပေါ့။ ခိုင့်မှာ ဖျားတာနာတာလဲ မရှိလှပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက် မောင်သွားပြီး ခြောက်လအကြာပေါ့။ ခိုင် မောမောနေလို့ ဒေါက်တာမြမြကြည်က အီးစီဂျီ ရိုက်ခိုင်းတယ်။ နှလုံးသွေးကြော ကျဉ်းတယ်ဆိုလား။ ဆေးလဲ စားရတယ်။ ကိုယ်အလေးချိန်လဲ လျော့ရတယ်။ မိပွဲကလေးကို မွေးပြီးကတည်းက ပစ်စလက်ခတ်နေလာခဲ့တဲ့ ခိုင်ဟာ နှစ်ဆလောက် ဝလာခဲ့တယ် မဟုတ် လားမောင်။ ခုတော့ ခိုင့်ကိုယ်လုံးလဲ အနေတော် ပြန်ဖြစ်နေပါပြီ။ မောင် ပြန်လာရင် ပုံပျက်ပန်းပျက် ခိုင့်ကို မမြင်စေရဘူး။ ပြီး ခိုင့်အလုပ်ကလဲ လှ နေမှ ဖြစ်မယ်လေ။

"ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတောင် မပြောတတ်တော့ဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာပြောသလို စိတ်လျော့လိုက်လို့ မဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ မမမြဆိုရင် ခိုင့်ကို နားလည်တယ်"

"ကဲပါဗျာ ဒီလိုဆိုလဲ ကိုယ့်ဆရာဝန်နဲ့ ကိုယ်ပဲ ဆက်ကုနော်၊ တော်ကြာ မ ငဲ့မမပြန်လာရင် သူ့ လူနာကို ကောင်းကောင်း မကြည့်ဘူးဆိုပြီး အပြစ်တင် နေမစိုးလို့"

"ခိုင် ပြန်မယ် ဒေါက်တာ"

အပြင်မှာစောင့်နေတဲ့ လူနာတွေကလဲ ရှိသေးတယ်လေ။ ဆေးခန်းက ထွက်ပြီး ရွှေဘုံသာလမ်း အတိုင်း ပြန်လျှောက်လာရတယ်။ ဆေးခန်းကိုလဲ ဘယ်သူမှမသိအောင် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တာ။ မေမေသိရင် အဖော်လိုက်လာနေဦးမယ်။ မေမေပါရင် မိပွဲလဲပါမယ်၊ မိပွဲက ဘယ်နေရာ မှာမှ အငြိမ်နေတာမဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့။ မောင်မရှိမှ ပိုတောင် ဆိုးနေသေး တယ်။ မေမေပေါ့ သိပ်အလိုလိုက်တာ။

ဗိုလ်ဗိုလ်ကလဲ မအေကိုတော့ စိတ်အပူတတ်သား။ ခုလိုဖြစ်ရတာလဲ သူ့

ကြောင့်ဆိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရှာတယ်။ ခိုင်ဘဝဟာ ဗိုလ်ဗိုလ်ဆိုတာ ပြောဖို့တောင် လိုမယ်မထင်ပါဘူး မောင်ရယ်။ မောင် အသိဆုံးပါ။ ဗိုလ်ဗိုလ် လဲ သိသင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်သေးတော့ သိပ်မသိသေးဘူး မောင်ရယ်။ ခိုင် မှာ ဒီသားတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက် ရုန်းကန်ရပ်တည်ခဲ့ရတယ်၊ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းကြီးခဲ့ရတယ် ဆိုတာ သားက မသိဘူးမောင်။ အလေး အနက် မသိဘူးမောင်။ သူသိတာ သာမန်လောက်ပဲ။ သိအောင် ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ ခိုင်လဲမသိဘူး။ တကယ်တမ်းကျတော့ ခိုင်ဟာ သားသမီးကို ကိုင်တွယ်ရာမှာ နည်းနည်း ကြမ်းတမ်းနေသလား မသိ။ ခိုင်ဘဝမှာ နာကြည်းတာတွေ၊ မခံချင်တာတွေ၊ ဖြစ်စေချင်တာတွေ၊ ဖြစ်အောင် လုပ်ပြ ချင်တာတွေက များလွန်းတော့ ခိုင်ဟာ သိပ်ပြီး နုနုနယ်နယ် မနေတတ်ဘူး မောင်။ ခိုင်က သိပ်နုနယ်နေရင် ခိုင်ကို အားလုံးက နင်းချေသွားမယ်လို့ ခိုင် ထင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ခိုင်စိတ်ကို အမြဲပဲ မောင်းတင်ပြီး အသင့် အနေအထားမှာ နေနေရတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ မောင့်ကြောင့်လဲပါတယ် သိလား။ မောင့်အတွက် ခိုင် ဟာ ပိုပြီးတော့ ကြမ်းတမ်း မာကျောခဲ့ရတယ်ဆိုရင် မမှားဘူး။ ခိုင်စိတ်က အင်မတန်နူးညံ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်ရဲ့ ပြုမူလှုပ်ရှားပုံတွေဟာ အပြင်ပန်း က ကြည့်ရင် အမြဲတမ်း ကြမ်းတမ်းခက်ထန်နေတယ်။

တစ်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကိုပဲကြည့်မောင်

"ဗိုလ်ဗိုလ်အောင်တို့ အမေလား"

ဆရာမက ခိုင်မျက်နှာကို သေသေချာချာ မော်မကြည့်ဘဲ ပုံမှန်အသံနဲ့မေး တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လေသံနဲ့ဟန်ပန်ဟာ လက်ရှိအခြေအနေကို အနီး စပ်ဆုံး ဖော်ပြတတ်စမြဲပဲ။ ဒီတစ်ပွဲမှာ မိခင်တို့ခံရပြီဆိုတာ သိလိုက်တာ

ပေါ့။ အားကစားနည်းပြ ဆရာမတစ်ယောက်၊ အလှပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်း တစ်ခုကို ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ သာမန် မိန်းမ တစ်ယောက်ထက် ဆယ်ဆလောက် ဝင်ငွေရှာနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမ၊ ကလေးအမေတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဆရာမကို မိခင် အပြစ်မတင်လိုဘူး။ သူ့ဝတ္တရားကို သူကျေအောင် ဆောင်ရွက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမရဲ့ မျက်နှာထားက လိုအပ်တာထက် ပိုတင်းနေတယ် မောင်ရယ်။ ခိုင့်ကိုထိုင်ပါလို့ ပြောဖို့ တောင် သူ မေ့နေပြီ။

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမဆီက စာရလို့ ကျွန်မ လာခဲ့တာပါ"

လေးစားကျိုးနွံရမယ့် အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ ခိုင်ဝန်မလေးပါဘူး၊ သူ့နေရာနဲ့သူ မဟုတ်လား။

"ဗိုလ်ဗိုလ်အောင်ဟာ သိပ်ဆိုးတယ် ဒေါ်မိမိခိုင်၊ ကျောင်းပျက်ပေါင်းလဲ များပြီ၊ ခု စာမေးပွဲမှာ ရတဲ့အမှတ်တွေကလဲ တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ အရင်လ ကတည်းက ကျွန်မ ရီပို့ကဒ်ပို့ပြီး မအေ လိုက်လာမလားလို့ စောင့်နေခဲ့ တယ်"

ငါ ဝင်ငွေရအောင် လုပ်ရမယ်။ ပိုက်ဆံရှာရမယ်။ ငါ့ခြေထောက်ပေါ်မှာ ငါ ရပ်တည်ရမယ်။ အဲဒီစိတ်တွေနဲ့ နေ့မအားညမအား အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ဒီ နေရာ တစ်ကွက်က လစ်ဟာသွားခဲ့ပြီလေ။

တကယ်တော့ သားဟာ မညံ့ပါဘူး မောင်ရယ်၊ ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းအထိ အတန်းထဲမှာ ဗိုလ်စွဲခဲ့တာပါ။ ကိုးတန်းရောက်တော့ နည်းနည်း စိတ်လေ ချင်လာတယ်။ လူပျိုပေါက် စိတ်ကစားတဲ့ အရွယ်လဲဖြစ်တယ်လေ။ အပေါင်းအသင်းလဲ စုံလာတယ်။ ဒီအရွယ် စူးစမ်းတတ်တဲ့ အရွယ်ပဲလို့ ခိုင် အလိုက်သင့် ကြည့်နေခဲ့မိတယ်။ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် မထင်

ဘူး။

ခိုင့်အပြစ်တွေလဲ ပါပါတယ်မောင်ရယ်။

ခိုင်က ဒီတစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ စီးပွားရေးကို ပိုလုပ်ရတယ်မောင်။
မောင်ကလဲမရှိတော့ အိမ်ကိစ္စ၊ အပြင်ကိစ္စ အားလုံး ခိုင်တစ်ယောက်တည်း
ကြဲရတယ်။ အလုပ်အားတာနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး ဖြေရှင်းသင့်တာ ဖြေရှင်းရ
တယ်။ တစ်နေ့ကဆို တယ်လီဖုန်းရုံးသွားရတယ်။ အမြတ်တော်ကြေးရုံးကို
သွားရတယ်။ နွေမှာ အခန်းပြင်ဖို့ကိစ္စ လျှောက်လွှာသွားတင်ရတယ်။ ပြီး
တော့ ရပ်ကွက်ထဲက သာရေးနာရေးဆိုလဲ ခိုင်ပဲ။ ခိုင်မှမလုပ်ရင် ဘယ်သူ
လုပ်မလဲ။

မနက်ငါးနာရီ အိပ်ရာထကနေ ညဆယ်နာရီ အိပ်ရာဝင်မှ နားရတာ
မောင်။ ခိုင့်အလုပ်ခွင်က ဆယ့်နှစ်နာရီက ညခြောက်နာရီကျော်မှ သိမ်း
တယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်မှာ အိမ်မှုကိစ္စကို လုပ်ရသေးတယ်လေ။ ဘယ်မှာ
အားနိုင်ပါ့မလဲ မောင်ရယ်။

ဒါကြောင့် သားရဲ့ ကိစ္စကို ပေါ့သွားမိတာ။ ခုလို အခြေရောက်မှ သိရတော့
တာပဲ မောင်။

"ကျွန်မ ကျွန်မ ရီပို့ကဒ် တစ်ခါမှမရခဲ့ဘူး ဆရာမ"

ဆရာမကို အားငယ်ငယ်နဲ့ ပြန်ပြောမိတယ်။

"ဒါပေမဲ့ သူဆိုင်းထိုးပြီး ပြန်ပေးထားတယ်၊ ဒီမှာကြည့်"

ရှက်လိုက်တာ မောင်ရယ်။ မိမိခိုင်ဆိုတဲ့ လက်မှတ်အတုဟာ ခိုင့်ကို
လှောင်နေသလိုပဲ။ ခေါင်းထဲမှာ တဒိန်ဒိန်း ခုန်လာတယ်။ ဆရာမတစ်
ယောက်ရဲ့ ဘက်က ကြည့်ရင် ခိုင်ဟာ ဘယ်လောက် မိဘဝတ္တရား
ပျက်ကွက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလဲ။ သားတစ်ယောက် ကွယ်ရာ

မှာ တေပေလေလွင့်နေတာကိုတောင် လျစ်လျူရှုနေနိုင်တဲ့ မိန်းမ၊ ဘာမှမသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ ခိုင်ဟာ ဘယ်တော့မှ သူများထက်ညံ့တယ် ဆိုတာ အဖြစ်ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် စံပြဖြစ်ချင်တယ်။ ခုတော့ ဒီတစ်ကွက်တည်းနဲ့ အားလုံးသွားပြီ။

"အဲဒါ ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး ဆရာမ"

ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ပြောရတယ်။

"ကျွန်မတို့ လစဉ် ရီပို့ကဒ်ပို့တယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုသူ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ပိုဆိုးတာက ကျောင်းပျက်ရက်တွေ သိပ်များနေတာပဲ၊ သူနဲ့ ပေါင်းတဲ့ ကလေးတွေလဲ ပျက်စီးတယ်၊ ကျောင်းအနေနဲ့လဲ ဒီနှစ် အောင်ချက်ကောင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာ"

ဆရာမက စေတနာထက် အပြစ်တင်ရှုတ်ချမှုဘက် အလေးကဲနေတာ သတိထားမိတယ်။ "ဗိုလ်ဗိုလ်အောင်ကို ခေါ်လိုက်စမ်း"လို့ တခြား ကျောင်းသားတွေကို လှမ်းပြောတယ်။ ဗိုလ်ဗိုလ် မတုန်မလှုပ်နဲ့ ရောက်လာပြီလေ။ ဒီမှာ အမေတစ်ယောက်လုံး ခွေးဖြစ်နေပြီဆိုတာ သူ မသိဘူး။ ဗိုလ်ဗိုလ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ခိုင်ဒေါသတွေ ထိပ်ဆုံးကို ရောက်သွားတယ်။ သွေးက ခေါင်းထဲ ရောက်သွားပြီ။ အမြဲတမ်း သူများထက် သာရမယ်ဆိုတဲ့ မာနသွေးတွေလေ။

"ဗိုလ်ဗိုလ် မင်းဘာတွေ လုပ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းအမေကို ပြောပြလိုက်ပါဦး"

အေးတီအေးစက် ဆရာမလေသံက ခိုင်သွေးတွေကို ပိုပြီး ဆူစေတယ် မောင်ရယ်။ ခိုင်လေ ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဘူး။ အမှားအမှန်ကို မမြင်တာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ လက်တစ်ဘက်က မြောက်တက်သွားပြီး သားရဲ့ နားသယ်စပ်ကို ဖြောင်းခနဲ ရိုက်လိုက်မိတယ်။

လွန်သွားပါတယ် မောင်ရယ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် သိုင်းကစားလာတဲ့ လက်ပဲ။ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။ သားဟာ ခွေခနဲ ကျသွားတယ်။

ဆရာမလဲ ကြက်သေသေပြီး ကြည့်နေတယ်။ ကျောင်းသားတွေလဲ ဝိုင်းအုံ လာတယ်။

"ဗိုလ်ဗိုလ် ဗိုလ်ဗိုလ်၊ အန်တီ အန်တီ" ဆိုပြီး ဝိုင်းအော်ကြတယ်။

ဒီကလေးတွေဟာ သားဆီ မကြာမကြာ လာနေတဲ့ သားသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေပဲ။ ပေါက်ကွဲနေပြီဖြစ်တဲ့ ခိုင်က သူတို့ဘက်လှည့်ပြီး အော်မိပြန်တယ်။

"မင်းတို့ဖယ်ကြ၊ မင်းတို့က အဖေနဲ့အမေနဲ့ မိစုံဖစုံမွေးထားတဲ့ ကလေး တွေ၊ ငါ့သားမှာ အဖေ မရှိဘူး၊ ငါ မုဆိုးမအဖြစ်နဲ့ မွေးကျွေး သုတ်သင်လာ ရတာ၊ ငါ့သားကြောင့် မင်းတို့ ပျက်စီးရတယ်ဆိုရင် ငါ့သားကို အခု ကျောင်းထုတ်သွားမယ်၊ ဖယ်ကြ"

ဒေါသဆိုတာ အခြေအနေကို သုံးသပ်ဖို့ မေ့တတ်စမြဲပါ။ ခိုင်ဟာအမြဲပဲ အစွန်းရောက်အောင် ဖြစ်တတ်တာ မောင်လဲသိသားပဲ။ မပြောအပ်တာတွေ ပြောအပ်တာတွေ သတိမမူမိတော့ဘူး။

"ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ ထရီဇာ"

နူးညံ့တဲ့ လက်တစ်ဘက်က ခိုင်ပခုံးပေါ် ကျရောက်လာတယ်။ ခိုင်က မျက်ရည်ဝဲနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လှည့်ကြည့်မိတယ်။ တီချယ်ဒေါ်ရသီကို မောင် သိတယ်မဟုတ်လား၊ အင်မတန် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့တဲ့ ဆရာမပါ။ ခုတော့ မျက်နှာမှာ အရေးအကြောင်းတွေ ထင်နေပြီ။ အခု သူက ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးလေ။

ခိုင်ဟာ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ငိုချလိုက်မိ

တယ်။

သားကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းပြီး ထူမနေတယ်။ ဆရာမလဲ ခုချိန်ထိ ဝိုင်းပြီး ကြည့်နေတုန်းပဲ။

"ခိုင့်သားကို လာခေါ်တာ တီချာ၊ သူ့ကို ကျောင်းထွက်လက်မှတ် ရေးပေး ပါ"

"အို မဟုတ်တာကွယ်၊ ဆရာမ သူ့သိလား၊ သူတို့နဲ့ဆိမ်းမိဘက်ချ် လောက် ပဲဖြစ်မယ်၊ ထရီဇာလှိုင်လေ စပို့တ်စ်မှာ အတော်ဆုံးပဲ"

ဆရာမက ရောယောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

"သူ့ကို ကျောင်းထွက်လက်မှတ်သာ ပေးလိုက်ပါတီချာ၊ သူ ကျောင်းမနေ ဘဲ ဆယ်တန်း အောင်အောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးမယ်"

"အို ထရီဇာ၊ မင်းဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပါပဲလား၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မ လုပ်နဲ့လေကွယ်"

ကိုယ့်ဆရာမကို ရိုသေတဲ့အနေနဲ့ ဆက်ပြီး အတိုက်အခံမပြောဖို့ သတိဝင် လာတယ်။

"ဒီလိုဆိုလဲ အခု သူ့ကို ကျွန်မ ပြန်ခေါ်သွားမယ်"

မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပြီး သားလက်ကို ဆွဲလိုက်တယ်။ ဗိုလ်ဗိုလ် မျက်နှာ မှာလဲ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဖူးရောင်လို့ပါ မောင်ရယ်။ အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။

တစ်ချိန်ကလဲ ခိုင်ဟာ ကျောင်းကနေ ကျောခိုင်းပြီး ထွက်လာရဖူးတယ် မောင်။

ခိုင်ဟာ အချိန်မတိုင်မီ ပွင့်လာတဲ့ "ပန်းကလေးနဲ့ တူတယ်လို့ ကိုကိုက ပြောဖူးတယ် မောင်။

ကိုကိုအကြောင်းကို သည်းခံပြီး နားထောင်ပါ မောင်ရယ်။ ခိုင်ဘဝမှာ ကိုကိုရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ မပါလို့မဖြစ်ဘူး။ ခိုင်ရဲ့ စိတ်တွေ မာကျော ခက်ထန်လာတာ ကိုကိုနဲ့ အများကြီး ပတ်သက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်ဘဝမှာ မောင့်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍက အကြီးမားဆုံး၊ အကြီးစိုးဆုံးပါ။ ဒါကို မောင် နားလည်နော်။

ခိုင်ဘဝကို ပထမဆုံး စီမံချက်ဆွဲပေးခဲ့တာကတော့ ဖေဖေပဲ မောင်။ ဖေဖေဟာ ဘယ်လောက် ထက်မြက်မာကျောတဲ့ လူကြီးလဲဆိုတာ မောင်သိ ပြီးသားပဲ။ ပြီးတော့ ဖေဖေက သူဖြစ်စေချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်တတ် တယ်။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်တွေ ခိုင်မှာလဲ ပါလာတယ်။

ဖေဖေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေက ဆန်းတော့ ဆန်းသားပဲ မောင်။ အဲဒီ ခေတ်ကာလက သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ အိမ်ထဲမှာသာ ကျိုးကျိုးနွံနွံ ပိ ပိပြားပြား နေစေချင်ကြတဲ့ ခေတ်။ ဖေဖေကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်အရာ တွေကို ပေါင်းစည်းပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာလဲ ရှိစေချင် တယ်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုလဲ ရစေချင်တယ်။ သာသနာပြု ကျောင်း တွေထဲမှာ မြန်မာဆန်တဲ့ စိန်မေရီကျောင်းမှာ နေစေပြီးတော့ အဲဒီအချိန်မှာ တော်ရုံ လူကြီးမိဘက ခွင့်မပြုနိုင်တဲ့ မယ်ဗမာရွေးပွဲကို ဝင်စေချင်တယ်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ဖွံ့ဖြိုးစအချိန်မှာ အားကစားကို မနားမနေ လေ့ကျင့်

နေခဲ့တာ ဖေဖေကြောင့်ပဲပေါ့ မောင်။ မေမေဆိုတာကတော့ မပြောနဲ့လေ။ အင်မတန် အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး အချိန်ရှိသရွေ့ အိမ်အလုပ်တွေကို ကျုံးလုပ်နေတဲ့ မိန်းမပဲ။ ဖေဖေလုပ်သမျှကို ဘာမှလဲ မကန့်ကွက်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလဲ မဆန့်ကျင်ဘူး။ ဖေဖေ အပါအဝင် သားသမီးငါးယောက်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကိုသာ အချိန်ပြည့် လုပ်ပေးနေတာပဲ။ မေမေ အလုပ်လုပ်လွန်းလို့ မေမေ့အမေ ဘွားဘွားကတောင် ပြောဖူးတယ်။

"ဟဲ့ မိခင်ကြည်၊ နင် လှခိုင်ကလွဲပြီး နောက်ထပ် လင်လဲ မရနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီလောက်တောင် အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်မနေနဲ့" တဲ့။

ဒါကြောင့်လဲ ခိုင်တို့ မောင်နှမတွေဟာ ဖေဖေရဲ့ စီမံအုပ်ချုပ်မှု အောက်မှာသာ ကြီးပြင်းခဲ့ကြရတယ်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ ခိုင်ဟာ အောင်ဆန်းကွင်းကို ပတ်ပြီး မနားမနေ အပြေး လေ့ကျင့်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်ကာယ သင်တန်းတက်ရတယ်။ သိုင်းကစားသင်ရတယ်။ ပြီးတော့ ပန်တျာကျောင်းမှာ အကသင်ရတယ် မောင်ရယ်။ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းပြီး ပျော့ပျောင်းနူးညံ့အောင် ဖေဖေက ပုံသွင်းပေးတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် အရာတွေကို ပေါင်းစည်းပေးသူလို့ ပြောတာပေါ့။

ဖေဖေဟာ ခိုင်ကို ရွံ့ရှုပ်လေး တစ်ရုပ်လို သူလိုရာ ပုံသွင်းပေးခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် ကိုကိုက ပြောတာပေါ့။ ခိုင်ဟာ အချိန်မတိုင်မီ ပွင့်လာတဲ့ ပန်းကလေးတဲ့။ ခိုင်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ သူ့အရွယ်မှာ ရှိသင့်တာထက်ပိုပြီး ဖွံ့ထွားခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်စိတ်က ပကတိ နူးညံ့ဖြူစင်ဆဲပါပဲ။ ခိုင်မှာ လုပ်စရာတွေများလွန်းလို့ တခြား ဘာကိုမှလဲ စိတ်ဝင်စားချိန် မရှိခဲ့ဘူး။ ကျောင်းစာကိုတောင်အနိုင်နိုင် ကျက်မှတ်ခဲ့ရလို့ ခိုင်ဟာ စာမတော်ဘူး မောင်။ အထူးသဖြင့် သင်္ချာကို ခိုင် သိပ်ကြောက်တယ်။

သင်္ချာကို ကြောက်တတ်လို့သာ ခိုင်နဲ့ မောင် တွေ့ခဲ့ရတာပေါ့။

တကယ်တော့ ခိုင်နဲ့မောင်ဟာ ပထမဦးဆုံး တွေ့ခဲ့ရသူတွေပါ...မောင် ရယ်။ မောင်နဲ့ တွေ့စက ခိုင်ဟာ ပကတိဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ မိန်းမငယ်ငယ် လေးပါ။ ဘဝကုသိုလ်ကံကြောင့် ခိုင်နဲ့မောင် ဆုံစည်းခဲ့ရတဲ့အချိန်မှာခိုင် ဟာ ရင့်ကျက်တဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရပေမယ့် အချစ်ကို စတင် ခံစားရချိန်မှာ ခိုင် အသည်းနှလုံးထဲမှာ မောင်ပဲရှိနေတာပါ။ ဒါကို တစ်လောကလုံး ဘယ်သူမှ မသိနားမလည်ခဲ့ကြပါဘူး။ အဲဒါကို ပြောချင် လွန်းလို့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောရတာပါ မောင်ရယ်။

မောင် မှတ်မိလား။

ခိုင်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ မောင် ခိုင်တို့အိမ်ကို စပြီး ရောက်လာ တဲ့နေ့ လေ။ ခိုင်တို့က ဖေဖေအတွက်ရထားတဲ့ မီးရထားဝင်းထဲက အိမ်မှာ နေတယ်။ မောင်တို့က သုံးဆယ့်နှစ်လမ်းထဲမှာ နေတယ်လေ။ မောင်တို့အိမ် ကထွက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးကို ကူးလိုက်ရင် ခိုင်တို့အိမ်ကို ရောက်နိုင် တာပဲ။ မောင် လာတာကတော့ ခိုင်အစ်ကို ကိုကျော်ခိုင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ နော်။ မောင်နဲ့ အစ်ကိုနဲ့ကမှ သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား။ ခိုင်ကတော့ ချာတိတ်မလေးပဲ ရှိသေးတာပါ မောင်ရယ်။

မောင်နဲ့ တွေ့စကတော့ ခိုင် တော်တော်ပဲ ရှက်သွားမိတယ်။ ခိုင် ထမင်း ခိုးစားနေတုန်း လူမိသွားတာကိုး။ ခိုင်က မကြာခဏ အစား ခိုးစားတတ် တယ်ကွယ်။ ခိုင်က အစားလဲမက်တယ်။ နေ့စဉ် လှုပ်ရှား လောင်ကျွမ်းနေ တဲ့ အင်အားတွေအတွက်လဲ အမြဲဆာလောင် မွတ်သိပ် နေတတ်တယ်။ အဲဒီ နေ့က ခိုင် မေမေ မသိအောင် ပုန်းပြီး ထမင်းခိုးစားနေတာ။ လူသံကြား တော့ ထမင်းပန်းကန်ကို ယောင်ယမ်းပြီး ကြောင်အိမ်အောက်ထဲ ထိုးဖွက်

လိုက်တယ်။ အဲဒါကို မောင်က မြင်သွားတယ်လေ။ ပြီးတော့

"ဟိတ် ကောင်မလေး၊ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ"လို့ အော်တယ်။

မောင့်ကို ခိုင် မမြင်ဖူးသေးဘူး။ မောင်ကလဲ ခိုင်ကို အဲဒီနေ့ကမှ စမြင်ဖူးတာဆို။ ခိုင်အစ်မ ရီရီခိုင်ကိုတော့ မောင်က သိတယ်တဲ့။ ကိုကျော်ခိုင်မှာ ညီမတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ဆိုတာ မောင် မသိဘူးတဲ့။ ခိုင်တို့က မိန်းကလေးကျောင်းမှာ နေတာဆိုတော့ သတိလဲမထားမိဘူး ထင်ပါရဲ့။ ပါးစပ်မှာ ထမင်းစေ့တွေကပ်နေလို့ လက်နဲ့သပ်ချရင်း မောင့်ကို ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းကြည့်မိတယ်။

"အမလေး လန့်သွားတာပဲ၊ ဘယ်သူများလဲလို့"

"မင်းက ငါ့ သိလို့လား"

"မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိပါတယ်၊ ကိုကိုကျော်ဆီ လာတာမဟုတ်လား ဟွန်း"

မောင်က ရယ်နေတယ်။

"မင်း ဒီလိုပဲ ထမင်းခိုးစားနေကျလား၊ မင်းမေမေက မင်းကို ထမင်းမ ကျွေးဘူးလား"

မောင်က ခိုင်ကို ကလေးလိုပဲ စနေတယ်။ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ သဘောကောင်းပုံရတဲ့ မောင့်ကိုလဲ ခိုင် ခင်သွားတယ်။ ခိုင်ရဲ့ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေက ခိုင်ကို ဘယ်တော့မှ အလိုလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။

သူတို့ကို ခိုင်က ကြောက်ရတယ်။ ဖေဖေက ခိုင်ကို ဦးစားပေးလွန်းတော့ သူတို့ကလဲ ခိုင်ကို မနာလိုကြဘူးလေ။

"ကျွေးပါတယ်နော် မေမေက ဖေဖေကို ကြောက်လို့ပါ၊ ဖေဖေက အစားတွေ အများကြီး စားတာ မကြိုက်ဘူး"

ဖေဖေက အစားတွေ အများကြီးစားရင် ခိုင် ခါးကြီးတုတ်လာပြီး မယ်ရွေး ပွဲဝင်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလဲ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြော တာကိုတော့ ထည့်မပြောမိတော့ဘူး။

"မင်းကိုငါ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါဘူး၊ မင်းက ကိုကျော်ညီမ အရင်းကော ဟုတ်ရဲ့လား"

ဒီတစ်ခါတော့ ခိုင် စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ခိုင်က အိမ်သားတွေထဲမှာ အထွေး ဆုံး၊ အားလုံးရဲ့ အချစ်ခံရဆုံး ဖြစ်ချင်နေတာကိုး။

"အိုး ခိုင်က ဒီအိမ်မှာ ဖေဖေအချစ်ဆုံး သမီးပါနော်၊ သူ့ဘာသာ မသိ တိုင်း"

မောင်ကတော့ တဟားဟား ရယ်နေတာပဲ။ အစ်ကိုကျော်လဲမရှိလို့မောင် ပြန်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် မောင်ဟာ ခိုင်တို့အိမ်ကို ချောင်းပေါက်မတတ် လာနေတာပဲ မဟုတ်လားကွယ်။ အစ်ကိုကျော်မရှိလဲ မောင်လာတယ်။ ဖေဖေ မေမေတို့ကလဲ မောင့်ကို ခင်ကြတယ်လေ။ မောင်ဟာ ခိုင်တို့ရဲ့ အိမ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာတယ်။

ခုနစ်တန်း ဖြေမယ့်နှစ်မှာ မယ်ရွေးပွဲတွေလဲ ဖျက်သိမ်းလိုက်လို့ ခိုင်လဲ မယ်ရွေးပွဲ မဝင်ရတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားကစားကိုတော့ မှန်မှန် လေ့ကျင့်ရတယ်။ အောင်ဆန်းကွင်းကို မနက်တိုင်း ထပြေးရတယ်ကွယ်၊ အခုတော့ခိုင့်မှာ အဖော်ရှိလာပြီ။ မောင်က မနက်တိုင်း ခိုင့်ကို လာခေါ်ပြီး အတူတူပြေးကြတယ်လေ။ အစကတော့ မောင့်ကို သတိမထားမိပေမယ့် မောင်ကလဲ မောင်တို့ကျောင်းမှာ လက်ရွေးစင် အပြေးသမား တစ်ယောက် ဆိုတာ သိရတယ်။ ခိုင်ကတော့ ဖေဖေခိုင်းလို့ ကျန်းမာရေးအတွက် ပြေးရ တာပါ။ အဓိက ကတော့ ခိုင့်ကို လှစေချင်လို့ပါ။

ခိုင်နဲ့ မောင်နဲ့ အဲဒီလို အတူတူသွားသွားလာလာ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်ကလေး

တွေဟာ သိပ်ကြည်နူးစရာကောင်းတယ် မောင်ရယ်။ ပကတိ ဖြူစင် သန့်ရှင်းပြီး ရင်ထဲမှာလည်း အေးချမ်းနေတာပဲ။ နှစ်သက်စရာ သိပ်ကောင်း တယ်။ ကျောင်းမှာ ခိုင့်သူငယ်ချင်းတွေက ခိုင်နဲ့ မောင့်ကို တက္ကသိုလ်ဘုန်း နိုင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည် ခိုင် ဝတ္ထုထဲက ခိုင်နဲ့ မောင်လို့ပဲ စကြတယ်။ ခိုင်ကလဲ တမင်ပဲ မောင့်ကို "မောင်"လို့ ခေါ်ခဲ့တယ်လေ။

မောင်ကလဲ ခိုင့်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ နေခဲ့တာပဲ။ ဖေဖေကလဲ မောင့် ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့ ခိုင့်ကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်တယ်။ ဖေဖေက ခိုင့်ကို ရုပ်ရှင်စရိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီလေ။ ဖေဖေက ဘယ်လောက် ရည်ရွယ်ချက်ထားလဲ မောင်ရယ်။ ခိုင်ဟာ ထိပ်တန်း မင်းသမီးတစ်လက် ဖြစ်လာရမယ်လို့ မျှော်မှန်းထားတယ်။ ခုနစ်တန်းကျောင်းသူ ဆိုပေမယ့် ခိုင် က သိပ်ထွားကျိုင်းနေပြီလေ။

ခိုင်ကတော့ ဖေဖေအလိုကျ ပုံသွင်းလို့ရတဲ့ ဖယောင်းရုပ်ကလေးပါပဲ။ ဖေ ဖေကို ခိုင်က အထင်ကြီးတယ်။ အားကိုးတယ်။ ချစ်တယ်။ ဖြစ်စေချင်တာ တွေ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖေဖေချပေးတဲ့ လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့တာ ပါပဲ။

အဲဒီနှစ် စာမေးပွဲဖြေအပြီးမှာ ပြင်ဦးလွင်ကိုတက်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ရတယ် မောင်။

ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဘေးကနေ ကြပ်မတ်ပြီး အစအဆုံးရိုက်တာ။

ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်က ရုပ်ရှင်ကို အလွန်ဝါသနာပါတော့ ကုမ္ပဏီမှာ အစုရှယ်ယာလဲ ပါတယ်လေ။ ခိုင်ကလဲ ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း လုပ်တယ်။ ခိုင် ကိုယ်တိုင်လဲ ဝါသနာပါတယ်။ ဘာမဆိုဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ့် ဇွဲသတ္တိလဲ ဖေဖေဆီက အမွေရထားတယ်။ "သက်ဆုံးတိုင်" ဇာတ်ကားဟာ အောင်မြင် တယ် မောင်။

မောင်သိတဲ့အတိုင်း ခိုင်ဟာ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သမီးမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်က ထွားကျိုင်းတော့ မင်းသမီးတွေနဲ့ အပြိုင်ပါပဲ။ ဝင့်ဝါပြီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်။ အဲဒီအချိန်မှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့မင်းသမီး ခင်ယုမေတို့၊ ဝါဝါဝင်းရွှေတို့နဲ့လဲ ခိုင်က ရုပ်ချင်းဆင်တယ်။ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်တစ်ကား စရိုက်နေတဲ့ ချိုပြီးနဲ့လဲ ဆင်တယ်။ နာမည်ကြီးမင်းသား၊ မင်းသမီး ဦးထွန်းဝေတို့၊ ခင်သန်းနုတို့နဲ့ တွဲရိုက်ခဲ့ရတာ။ ရုပ်ရှင်ကို အစိမ်းသက်သက် စရိုက်ရပေမယ့် ခိုင် အားလုံးကို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

မောင် မှတ်မိလား။ ခိုင်က အဲဒီ ဇာတ်ကားထဲမှာ လူဆိုးမလေးလေ။ ခိုင်က သူဌေးသမီး၊ မာနခဲ၊ ဆိုရှယ်ကျတယ်၊ ခေတ်ဆန်တယ်ပေါ့ မောင်ရာ။ ဦးထွန်းဝေနဲ့ ဘုဘောက် ကျရတာတွေလဲ ပါတာပေါ့။ သိပ်ရယ်ရတယ်။ ခိုင်ကတော့ ရန်တွေ့တဲ့အခန်းလဲ ပိုင်အောင်လုပ်တယ်။ ဒါရိုက်တာ ဦးစံလွင်က ပြောတယ်။ ခိုင်နဲ့ မင်းသမီးကြီး သီတာခင်ထွေး ကိုလေ။ နင်တို့သားအမိ နှစ်ယောက် ဒီအခန်းရိုက်ပြီးရင် ငါးစိမ်းတန်းကို တန်းသွားတော့တဲ့။

ခိုင်က ငိုစရာရှိလဲ ငိုတာပဲ။ မျက်ရည်အတု မလုပ်ရပါဘူး မောင်ရယ်။ ခိုင်အငိုလွယ်တာ မောင် အသိပဲ။ ဟင်း၊ ကြားဖြတ်ပြီး ပြောရဦးမယ်။ ခိုင်က ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်လည်း လွမ်းခန်းပါရင် ငိုတတ်တယ်။ တစ်လောက သူငယ်ချင်း နီတာတို့ ဂျင်နီတို့နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ်။ သူတို့ကအင်္ဂလိပ်ကား ကြည့်ချင်တာ။ ခိုင်ပူဆာလို့ မြန်မာကား ဝင်ကြည့်ကြတယ်။ ဇာတ်ကားကလဲ သူတို့ပြောလဲ ပြောစရာ။ ညံ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်ကငိုစရာ အခန်းပါတော့ ငိုတာပဲ။ အဲဒါ သူတို့က ဇာတ်ကားက ညံ့ရတဲ့အထဲ သူက ငိုရသေးတယ်ဆိုပြီး ပိုင်းဟားကြတယ်လေ။

အဲဒီ ဇာတ်ကားမှာ ခိုင် သေရတယ် မောင်ရယ်။ ခိုင်လေ အခုအသက် သုံးဆယ်ကျော်လာပြီ။ မသေချင်သေးပါဘူး မောင်ရယ်။ ခိုင့်မှာ မျှော်လင့်

အားထားစရာ သားကြီးရှိတယ်။ ခိုင့်သား။ အင်းလေ ခိုင်သားဆိုတော့ မောင့်သားပဲပေါ့။ ပြီးတော့ ခိုင်နဲ့မောင့်သမီး မိပုံလေးက အငယ်လေး ရှိသေးတာ။ သေလို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲနော်။

ဒါပေမဲ့ ခိုင့်မှာ နှလုံးရောဂါလဲ ရှိနေပြီ။ ပြီးတော့ ခု သွေးလဲတိုးနေတယ်တဲ့။ ဒေါက်တာမြမြကြည်က ပြောတယ်။

"မိခိုင်၊ ညည်း အားကစားမှန်မှန် လုပ်နေလို့သာ အသက်ရှည်နေတာ၊ နို့မဟုတ်ရင် အခက်ပဲ" တဲ့။

ဟုတ်တယ်။ ခိုင်က အမြဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေရမှ နေကောင်းတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်ရင် ရောဂါပေါ်လာရော။ ဗိုလ်ဗိုလ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခိုင် စိတ်ဓာတ်ကျလို့ တစ်ပတ်လောက် အိပ်ရာထဲ လဲသွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ သွေးတိုးလာတာပဲ ထင်တယ်။ ခိုင်က သွားလာ လှုပ်ရှားနေရရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။

ခိုင် ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ တကယ်တော့ ခိုင့်ရဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဘဝဟာ ခဏလေးပါ။ ခိုင့်ရဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု ကံဇာတာဟာ အဲဒီအချိန်ပိုင်းမှာ ခဏလေးပဲ ရပ်တည်ခဲ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မောင် သိပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ခိုင့်ဘဝကို နှလုံးသားရေးရာတွေက စိုးမိုး အနိုင်ယူခဲ့တာကိုး။ ခိုင်ဟာ အရာရာမှာ မာကျောသလောက် နှလုံးသားရေးရာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သိပ်ပြီး ပျော့ညံ့ခဲ့မိတာကိုးကွယ်။

ပြောခဲ့သလိုပဲ ခိုင်ရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး၊ ပြီးတော့ တစ်ကားတည်းသော ရုပ်ရှင်ဟာ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ သတင်းစာတွေ၊ စာနယ်ဇင်းသမားတွေကလဲ ချီးကျူးကြတယ် မောင်။ ခိုင့်ကို မင်းသမီးဖြစ်ပြီလို့ အားပေးလက်ခံခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင် မင်းသမီး မဖြစ်ခဲ့ရပါဘူး။

ခိုင်ရဲ့ ဘဝမှာ အဖြစ်အပျက်တွေက ရှေ့က သွားနှင့်တာကိုး။ ကံကြမ္မာက ရှေ့ကသွားပြီး ခိုင်က နောက်က လိုက်နေရတယ်။

ကိုကိုပြောသလိုပဲ ခိုင်က အချိန်မတိုင်မီ ပွင့်ခဲ့ရတာကိုး။

ဖေဖေကို အပြစ်မတင်ချင်ဘူး မောင်။ ဖေဖေက ခိုင်အပေါ် ဘယ်လောက် မျှော်လင့်အားထားတယ်ဆိုတာ ခိုင် အသိဆုံး။ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်တဲ့ အချိန်ထိ ခိုင် မစောင့်နိုင်ခဲ့ တာသာ ခိုင်အမှား။ ဘဝတစ်ခုလုံး အတွက် အမှား။ ပြင်လို့မရတော့တဲ့ အမှားပါပဲ။

ပထမဆုံး ပြဿနာကတော့ ခိုင်ဟာ ဆယ်ကျော်သက် ကျောင်းသူလေးမျှ သာ ဖြစ်နေသေးတဲ့ အချက်ပဲ။ အဲဒီနှစ်မှာမှ ခိုင် ရှစ်တန်းဖြေရတယ်လေ။ စာမေးပွဲကြီးမတိုင်မီ ဆရာမကြီးက ခိုင်ကို ခေါ်တွေ့တယ်မောင်။

"ထရီဇာလှခိုင်၊ မင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်မှာလား၊ ကျောင်းဆက်နေမလား" တဲ့။

ခိုင်တို့ ဆရာမကြီးအကြောင်း မောင် သိပါတယ်နော်၊ အင်မတန် စည်းကမ်းကြီးပြီး ထက်မြက် တည်ကြည်တဲ့ ဆရာမကြီးပဲ။ "သာသနာပြု ကျောင်းကို အုပ်ချုပ်နေရပေမယ့် အလွန် မြန်မာဆန်တာကလား။ လုံချည် ကို ရှည်ရှည်ဝတ်ရတယ်။ အင်္ကျီရင်ဖုံး လက်ရှည်ဝတ်ရတယ်။ မိန်းကလေး ပီသအောင် ဆုံးမတယ်။

"မင်းတို့အိမ်ကို ဆရာမက အချိန်မရွေးလာလည်မှာနော်၊ မင်းတို့အိမ်က ကော်ဖီပန်းကန်မှာ ချေးတွေ တင်နေတာ ဆရာမ မမြင်ချင်ဘူး" တဲ့။

အဲဒီလို ဆရာမကြီးပါ မောင်ရယ်။ ခိုင်ဟာ ကျောင်းကပွဲတိုင်းမှာ ပါခဲ့တယ်။ နှစ်စဉ် ပြေးခုန်ပစ်မှာ ဗိုလ်စွဲတယ်။ သိုင်းကစားတယ်။ ရေကူးတယ်။ နောက်ရုပ်ရှင် ရိုက်တယ်။ ထရီဇာလှခိုင်ဆိုတာ မသိသူမရှိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခိုင် တစ်ချိန်က ခေတ်စားခဲ့တဲ့ ပါတီပွဲတွေ ကပွဲတွေကိုတစ်ခါမှ မတက်ခဲ့ဖူးဘူး မောင်။

ဆရာမကြီးရဲ့ သတိပေးချက်ကို ဖေဖေ့ကို ပြောပြတော့ ဖေဖေက

"ငါ့သမီး ကျောင်းဆက်နေ၊ ဆယ်တန်း မြန်မြန်အောင်အောင်လုပ်၊ ပြီးရင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပဲ လုပ်ရမယ်" တဲ့။

ဖေဖေ ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင် ခိုင် ကြိုးစားရပြန်တယ် မောင်ရယ်။

အဲဒီနှစ်မှာ မောင် တက္ကသိုလ်ရောက်တယ်နော်။

အဲဒီနှစ်မှာပဲ ခိုင်ဘဝမှာ မထင်မှတ်တဲ့ ဘဝ အလှည့်အပြောင်းကို ရောက်ခဲ့ရတာပါပဲ မောင်ရယ်။

ခိုင်ဘဝမှာ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်လာရင် အားနည်းချက် အမြဲရှိခဲ့ပါတယ်။ ခိုင် ဝန်ခံပါတယ် မောင်။

ဒေါက်တာ ဖြိုးဝေကျော်ဆီက ပြန်လာပြီး နောက်တစ်နေ့ ခိုင် မြေနီကုန်းဘက် ရောက်တယ် မောင်။ ခိုင်ဘဝက နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး နားနားနေနေ နေလို့လဲမရဘူးလေ။ ခိုင်က အလုပ် လုပ်နေရတယ်။ မလုပ်လို့လဲ မဖြစ်ဘူးမောင်။ မောင်ပို့တဲ့ ဒုတိယအတွင်းဝန် လစာဟာ ခိုင်လက်ထဲကို အကုန်ရောက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

မောင်သွားပြီးကတည်းက ခိုင်ရဲ့ ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်းက ပိုပြီး အောင်မြင်လာတယ် မောင်။ အောင်မြင်အောင်လဲ ခိုင် ကြိုးစားတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖေဖေ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တဲ့ အားကစားနည်းတွေဟာ ခုတော့ ခိုင်ဘဝရဲ့ ရပ်တည်မှု အသက်မွေးကျောင်း ပညာရပ် ဖြစ်လာရတာပဲ။

မြေနီကုန်းကိုသွားတာ ခိုင် လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ သွား
ဝယ်တာပါ။ ခုဆို ကစားဖို့ ဝိတ်ပြားတွေ သွားဝယ်တာ။ ခုဆို တစ်လတစ်လ
ခိုင်မှာ သင်တန်းသား သုံးဆယ်ကျော်လောက် အမြဲရှိတယ်။ အကူ
လက်ထောက် တစ်ယောက် ခန့်ထားရတယ်။

တွင်ခုံမှာလိုအပ်တဲ့ ဝိတ်ပြားအရွယ်အစားတွေ အပ်နှံမှာကြားပြီး ပြည်
လမ်းမကြီးဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ကိုကိုနဲ့ တွေ့တာပဲ။

ကိုကိုရဲ့ ဒတ်ဆန်းကား ပြာပြာလေးက ခိုင်ဘေးက လျှောခနဲ ဖြတ်သွား
တယ်။ ခိုင် သိလိုက်ပါတယ်။ ဒါ ကိုကိုပဲဆိုတာ။ ကိုကို မြို့ဆင်ခြေဖုံး ဆေးရုံ
ကြီးတစ်ခုမှာ ဆရာဝန်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းနေတာ၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကို
စီမံကိန်းနဲ့ အကွက်ချမွေးပြီး စာတော်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် ပေးနေတာ၊
ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ခေတ်မီအိမ်တစ်လုံး ထပ်ဆောက်တာ ခိုင်
အားလုံး သိနေခဲ့ပါတယ်။ ကိုကိုက ဆရာဝန်မဖြစ်ခင် ကတည်းက မိဘက
ပြည့်စုံကြွယ်ဝတယ် မဟုတ်လားကွယ်။ ပြီး ကိုကိုဇနီးဘက်ကလဲ ပြောစရာ
မလိုဘူးလေ။ ဆွေချင်းထပ်လို့ မြတ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ခိုင်သာ ကိုကိုရဲ့
အိမ်ထောင်ရေး ကျားကွက်မှာ တစ်ကွက် အစားခံခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ရင် နာကြည်းချက် ရှိနေတတ်တာကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ပါဦး
မောင်။ ခိုင်လဲ မောင့်အချစ် အေးသီတာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမြဲ ခွင့်လွှတ်နေရ
တာပါပဲ။

ကိုကိုရဲ့ ကားက နောက်ပြန်ဆုတ်လာတယ် မောင်။ ခိုင် ခေါင်းငုံ့ပြီး
လမ်းလျှောက်နေပေမယ့် ကိုကိုက ခိုင်ကို မြင်တယ်။ ခိုင်လဲ ယောင်ယမ်းပြီး
ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်လိုက်မိတယ်။ ကိုကိုလို့လဲ စိတ်ထဲက နှုတ်ဆက်မိ
တယ်။

"မိခိုင် ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပါလား"

ကိုကိုအပြီးက နွေးနွေးထွေးထွေးပါပဲ။ ကိုကိုက ဟန်မပျက် စကားပြော တတ်တဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက် မရှိဘူးမောင်၊ သိပ်တော်တယ်။ ခိုင်သာ တစ်ခုခုခံစားရရင် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ မျက်နှာ ပျက်နေတတ်တာ။

"တစ်ယောက်တည်းပါပဲ ကိုကို၊ ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိတာနဲ့"

ကိုကိုနဲ့တွေ့ရင် ခိုင်ဟာ အမြဲ ပျော့ညံ့အားငယ် သွားတတ်တယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည် လှုပ်ရှားနေပေမယ့် ကိုကိုရှေ့ ရောက်ရင် အလိုလို သေးငယ်သွားတော့တာပဲ။

"မိခိုင် အိမ်ပြန်မှာလား၊ လိုက်ခဲ့လေ ကိုကို လိုက်ပို့ပေးမယ်"

ကိုကို ဘယ်ကလာသလဲလို့ မမေးမိဘူး။ ဒီနားမှာ ကိုကိုအမျိုးတွေ ရှိတယ်လေ။ ကိုကိုက ဟန်မပျက် ကားကြုံခေါ်တာကိုလဲ အံ့သြမိတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ခိုင်ရဲ့ မာနတရားက ဝင်ရောက်လာတယ်။ ခိုင်က ခြေလျင် လျှောက်နေပေမယ့် ခိုင်ဟာ အရင်ကလို ပီဘီ ကျောင်းသူငယ်ငယ်လေး၊ နှလုံးသားရေးရာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် နုနယ်ပျော့ပျောင်းလှတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်မလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ။

"နေပါစေကိုကို၊ လမ်းထိပ်ရောက်ရင် ခိုင် တက္ကစီရမှာပါ"

ကိုကိုက အေးအေးဆေးဆေး ကားကို စက်သတ်ထားတယ်။

"စကားလဲ ပြောချင်လို့ပါ ခိုင်ရယ်၊ ဟိုကောင်ကြီး ဖြိုးဝေကျော်က မနေ့ကပဲ ဖုန်းဆက်တယ်၊ မိခိုင် နေမကောင်းဘူးတဲ့၊ နေမကောင်းဘဲနဲ့ လျှောက်သွား နေရသလားကွာ"

ကိုကိုက အဲဒီလို အပြောအဆိုလေးတွေတော့ ကျွမ်းတယ်။ ခိုင်နေမကောင်းတာ ကိုကိုနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲလို့ ပြောလိုက်ချင်တယ်။ စကားသံတော့

ထွက်မလာဘူး။ ရင်တွေပဲ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာတယ် မောင်ရယ်။ နှလုံးခုန် သံတွေ များလား မသိဘူး။ မျက်နှာမှာလဲ ချွေးတွေ ပြန်လာတယ်။

"မိခိုင်က အလုပ်လုပ်နေရတာ ကိုကို၊ အလုပ်ရှိတော့ သွားရတာပဲ။ ကိုကို တို့လို သက်သောင့်သက်သာ မနေနိုင်ပါဘူး။"

"ဟော မိခိုင်က ရန်တွေ့နေတာကိုး၊ ကိုကိုလဲ သက်သောင့်သက်သာ မနေ ရပါဘူး မိခိုင်ရာ၊ ယောက္ခမအလိုကျ၊ မိန်းမအလိုကျ ပိုတောင် အလုပ်လုပ်ရ သေးတယ်၊ ဟင် မိခိုင်၊ မင်းကြည့်ရတာ နေကောင်းပုံမရဘူး၊ လာ ကိုကို ကားပေါ်တက်၊ စေတနာနဲ့ပါခိုင်ရာ၊ ကိုကို ကိုက်မစားပါဘူး၊ ကိုကို လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ယုံပါ"

ကိုကိုက စိုးရိမ်မကင်းတဲ့ မျက်နှာနဲ့ကြည့်ပြီး တကယ် အလေးအနက် ခေါ် နေတယ်။ ခိုင်လဲစဉ်းစားတယ်။ လိုက်သင့် မလိုက်သင့်။ ခေါင်းကလဲမူးလာ သလိုပဲ မောင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မရှိတဲ့အချိန် ခိုင်က ကိုကိုကားနဲ့မလိုက် သင့်ဘူးနော်။ ခိုင်မှာ အစစအရာရာ ဆင်ခြင်နေရတာ။ မျက်လုံးပေါင်းများ စွာက ခိုင်ကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ မောင့်ဘက်က မျက်လုံးတွေလေ။

"မလိုက်ပါရစေနဲ့ ကိုကို၊ ခိုင်က ဆယ်ကျော်သက်မလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ အရာရာကို ချင့်ချိန်ရတဲ့ မိန်းမကြီးဖြစ်နေပြီ။"

"ပြောချင်တာလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ မိခိုင်ရယ်"

"သိပ်အများကြီးတော့ ရှိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ပြောစရာရှိလဲ ဒီမှာပြောပေါ့"

ကိုကိုက ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်တယ်။ ခိုင်က ကားဘေးမှာ ရပ်နေရတယ်။ ကိုကိုက ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး ကားဘေးမှာ မှီရပ်နေ

တယ်လေ။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုလဲ အေးအေးဆေးဆေး ထုတ်ဖွာလိုက်
သေးတယ်။

ခိုင်တော့ ဒီလောက်လေး ရပ်နေတာကိုပဲ တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွား
မှာ စိုးလိုက်တာမောင်ရယ်။ ခိုင်လေ အရာရာကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့နေရတာ ကြာပါပြီ။ အထူးသဖြင့် နှလုံးသားရေးရာနဲ့ ပတ်သက်
လို့ပေါ့။

"ကိုကို မိခိုင်ကို တောင်းပန်စရာတွေ ရှိနေတယ်၊ တစ်ချိန်က မိခိုင်ကို ဘာ
မှ လေးလေးနက်နက် ထားမှာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
ပေါက်စ၊ သိပ်ပေါ့ပြုလာဖြစ်ပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေသွားမယ့်
ကောင်မလေး တစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တယ်၊ အိမ်ထောင်ကို ဦးစီးဦးဆောင်
ပြုပြီး ထိန်းသိမ်း ကွပ်ကဲတတ်မယ့် မယားကောင်း တစ်ယောက်ကိုသာ
ကိုကိုက လိုချင်ခဲ့တာကိုး၊ ကိုကိုဘဝမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု မှားခဲ့တာ ဘဝ
တစ်ခုလုံးရဲ့ အမှားပဲမိခိုင် "

ကိုကိုက မိခိုင်အပြောကို မစောင့်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း
ညည်းတွား ပြောဆိုနေတယ်။

"ခုတော့လဲမိခိုင်က အရာရာကို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါနဲ့ မိခိုင်ရဲ့ ငယ်ကျွမ်းဆွေ လင်တော်မောင်ကြီးကော
ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ၊ ကိုကိုက သတိရတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွာ"

"တစ်နှစ်လောက် နေရဦးမယ် ထင်တယ်၊ ကိုကိုကော အင်္ဂလန်ကို သွားရ
မယ်ဆို"

နှုတ်က လွှတ်ခနဲထွက်သွားမိတယ်။ ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ခိုင် သိနေ
တယ်ဆိုတာ ကိုကို သိသွားပြီပေါ့။

"ဟုတ်တယ် မိခင်၊ ဒီမှာ မိခင် မင်းကတော့ ကိုမောင်မောင်မြင့်နဲ့ ရတာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ၊ တကယ်တော့ မိခင်နဲ့ အသင့်လျော်ဆုံးဟာ ကိုမောင် မောင်မြင့်နဲ့ပဲ၊ ကိုကိုတော့ ထင်တာတွေတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး၊ လွင်လွင် ဟာ မိန်းမ မပီသဘူး မိခင်၊ မိခင်လောက်တောင်မှ ..."

"အို ကိုကို ဒါတွေ မိခင်ကို မပြောပါနဲ့၊ မိခင် ခုလို စကား ရပ်ပြောတာ တောင် လွန်လှပြီ၊ မိခင် သွားတော့မယ်"

ခိုင်က တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ပြောမိတယ်။ ကိုကိုက ကားပေါ် ပြန်တက် သွားတယ်။ ကားတံခါးပိတ်ပြီးမှ စတီယာရင်ကို ကိုင်ပြီး ပြောတယ်။

"မိခင်ဟာ ကလေးပဲရှိသေးတာကိုး၊ မင်းကို ကိုကို အင်္ဂလန်ကို ခေါ်သွား ချင်လိုက်တာကွယ်၊ မိခင်နဲ့ဆို သိပ်ပျော်မှာပဲ"

"တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ်"

ကိုကိုက ဣန္ဒြေမပျက် ကားကိုမောင်းပြီး ဆက်ထွက်သွားတယ်။

ကိုကိုကလဲ အရင်ကအတိုင်းပါပဲ။ သူပြောချင်တာကို ပြောတယ်။ ခိုင့်ကို လဲ ကလေးလို ဆက်ဆံတုန်းပဲ။ အင်းလေ ခိုင်ကလဲ ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်လာ ရင် ကလေးဆန်တုန်းပဲကိုး။

အဲဒီညနေ ဆေးခန်းကို ထပ်သွားရပြန်တယ် မောင်။

ခိုင် ဆေးခန်းကိုရောက်တော့ ဒေါက်တာ မြမြကြည် ပြန်ရောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။

"ဟိတ် လာစမ်း မိခင်၊ မင်းအကြောင်း ကိုယ်ကြားပြီးပါပြီ။

အလုပ်တွေသိပ်လုပ်ပြီး ပရက်ရှာတွေ တက်နေပြန်ပြီလား၊ ဟဲဗီး အိပ်ဆာ ဆိုက် မလုပ်ရဘူးလို့ မင်းကို ပြောထားတယ် မဟုတ်လား"

ဒေါက်တာမြမြကြည်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ သိပ်ဖော်ရွေတယ်။ ဆေး

ကျောင်းမှာ ကတည်းက ခိုင့်ကို ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိနေတာ၊ တွေ့ရင်လဲ အမြဲ စတယ်၊ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်တဲ့ ကောင်မလေးလို့လဲ ပြောတယ်။ မင်းသမီးလေးလို့လဲ ချစ်စနိုးခေါ်တတ်တယ်။

"ခုတော့ နှလုံးတွေခုန်လာတယ် မမမြရယ်"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ အိပ်ရာပေါ်တက်စမ်း၊ နှလုံးခုန်တာ ရိုးရိုးပဲလား၊ ကိုကို နဲ့များ တွေ့လာလို့လား"

"မမမြ ဝမ်းထဲ ပုဏ္ဏားလေး ရှိတယ် ထင်တယ်"

ခိုင်က လူနာခုတင်ပေါ် လှဲလိုက်တယ်။

ဒေါက်တာ မြမြကြည်က ခိုင့်ကို သေသေချာချာ စီးကြည့်တယ်။

"တကယ်လား ချာတိတ်မ၊ ပြောစမ်းပါဦး"

ခိုင်က ကိုကိုနဲ့တွေ့တာ ပြောပြလိုက်တယ်။

"အင်း တကယ်တော့ ဒေါက်တာ ကိုကိုဦးက သနားစရာပဲ၊ သူပြောသလိုပဲ သူ တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ စံပြ အိမ်ထောင်ကြီးက ပြိုကွဲလုနီးနီး ဖြစ်နေပြီ"

"ဟင် ဟုတ်လား မမမြ၊ ခိုင်က သူ မိခိုင့်ကို နောက်ပြီး ပြောနေတယ်မှတ် တာ"

ဒေါက်တာ မြမြကြည်က နားကြပ်ကို မိခိုင့်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်ညွန့်မှာ ထောက်ရင်း ပြောတယ်။

"ဟုတ်တယ် မိခိုင့်ရဲ့ လွင်လွင်ဟာ သူနေချင်သလိုနေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ကွယ်၊ တစ်လောက မင်းသား တစ်ယောက်နဲ့တောင် ဘာလိုလို ကြားလိုက် ရတယ်"

"အို"

ခိုင် တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်။ အမှန်ကိုပြောရရင် ကိုကိုက ခို

င့်ကို မိန်းကလေး ပီပီသသ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်လွန်းတော့ အကျင့်စာရိတ္တလဲ ယိုယွင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပြီး ဇနီးလောင်းအဖြစ် မရွေးချယ်ခဲ့တာကို ခိုင် သိပ်ပြီး နာကြည်း ခံပြင်းခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်ဟာ အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာတစ်ခုကိုမျှ မချွတ်ယွင်းအောင် နေလာခဲ့တော့ မောင် အသိပါ။ ကိုကို ဒီလိုဖြစ်တယ်၊ နောင်တရတယ်ဆိုတော့ ခိုင် ဝမ်းလည်းသာတယ်၊ စိတ်လည်း မကောင်းဘူး။

အဲဒီနေ့ကတော့ ခိုင် ပြန်ပြီး လန်းဆန်းလာတယ်။ အားတွေလဲရှိလာတယ်။ မိခိုင်ဟာ အရာရာကို လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းမဆိုတာ ကိုကိုလို လူတစ်ယောက်ကတောင် သိသွားပြီဆိုတော့ ခိုင် အားရှိတယ်။

ခိုင်မှာ အရေးအကြီးဆုံး အလုပ်တစ်ခုက ပိုလာပြန်ပြီ။ သားဆယ်တန်း အောင်ဖို့ ကိစ္စလေ။ သားဟာ ခိုင်ရဲ့ အတိတ်ကာလတုန်း ကသာမက လက်ရှိဘဝမှာလဲ သိပ်အရေးကြီးပါတယ် မောင်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနိုင်ယူနိုင်ဖို့ ခိုင်အပေါ် အမြဲစောင့်ကြည့် အပြစ်တင်နေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနှစ်ခု (ဦးအောင်ငြိမ်းရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းရယ်၊ မောင့် အသိုင်းအဝိုင်းရယ်)ကို ခိုင်အစွမ်းအစတွေ ပြဖို့ဆိုတာ သားရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို ပြနိုင်မှ ဖြစ်မယ်လေ။

သားကို ကျောင်းကနေ ထုတ်လာပြီးပြီဆိုတော့ အပြင်ကနေ ဝင်ဖြေဖို့ လုံးပန်းရတယ်။ ဘာသာရပ်တိုင်းကို သင်ပေးနိုင်မယ့်ဆရာကို ရှာရတယ် မောင်။ သားကို ရိုးရိုးသာမက ဂုဏ်ထူးနဲ့ပါ အောင်စေချင်တယ်။

ဒီအတွက် ခိုင်ဟာ ဆိုင်အလုပ်ကို နည်းနည်းလျှော့ပြီး သားပညာရေးဘက်မှာ စူးစိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့သားရဲ့ စိတ်ဓာတ်မြင့်မားလာအောင်လဲ ပြန်ချော့မော့ သိမ်းသွင်းရပြန်တယ် မောင်ရယ်။

မောင်- သိတဲ့အတိုင်း သားက သိပ်ပြီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆိုးဆိုးသွမ်းသွမ်း မဟုတ်ရှာပါဘူး မောင်။ လူငယ်ဆိုတာတော့ တစ်ခါတစ်ရံတော့ မှားမှားယွင်းယွင်း ဖြစ်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်သားသမီး ဆိုးတာကို အပေါင်းအသင်းကြောင့်လို့ချည်း လွှဲမချလိုပါဘူး မောင်။ ဒါပေမဲ့ အပေါင်းအသင်းကို ရွေးချယ် စိစစ်ပေးရတယ်။ သားကို နားလည်အောင် နောက်ကြောင်း လှန်ရပြန်တယ် မောင်ရယ်။

သားအတွက် ခိုင်ဘဝဟာ ဘယ်လောက် ပြစ်တင်ရှုံ့ချ ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ ပြစ်တင်မှုတွေကို ဘယ်လို ကြိုးပမ်း ချေဖျက်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ သိနိုင်ရုံ လောက်တော့ ပြောပြရတယ် မောင်။ အားလုံးတော့လဲ ပြောလို့မရသေးဘူး လေ။ သားက ငယ်သေးတာကိုး။ နုနယ်တဲ့သားရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲကို ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်တဲ့အရာတွေ မစွန်းထင်း စေချင်သေးလို့ပါ။
